

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Pauli Laymanni e Societate Iesu Jus Canonicum
Commentario Perpetuo Explicatum**

Et Uberi Non Minus Ac Varia Qvam Clara Et Solida Doctrina Illustratum

Commentarius In Librum III. Decretalium

Laymann, Paul

Dilingae, 1698

Capitulum XI. Ex parte.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62482](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62482)

Quæ verò pro decessentibus infra legitimos annos perceperunt, restituant universa.

SUMMARIUM.

1. Privilegium liberè sepeliendi concessum Religiosis, intelligi debet conformiter juri communi.
2. De quibus debeat portio Canonica?
3. Fraudulenter inducentium ad eligendam apud se sepulturam, quæ pœna?

Assertum primum Pontificis. Privilegium concessum Religiosis liberè sepeliendi intelligi debet conformiter juri communi, ut nimirum excommunicatos, & interdictos sepelire non liceat. Ratio est, quia vox *liberè*, non significat liberationem à Canonibus, quibus decernitur, quæ personæ, & quomodo sepeliri debeant, sed significat facultatem sepeliendi absque cuiusquam contradictione juxta *L. si quando e. precedente citatam*.

Porro tametsi in Privilegio generali permissio contineatur sepeliendi omnes, constat tamen, non comprehendi impuberes, quippe qui communi jure sepulturam eligere non possunt. Eadèque ratio est de ijs, qui in peccato mortali notoriè decedunt. Nam, uti dixi, privilegium, si quidpiam operari possit, ita in reliquis intelligi debet, ut iuribus communibus non derogat.

Assertum secundum. De omnibus, quæ per ultimæ voluntatis dispositionem Ecclesiæ, in qua defunctus sepulturam elegit, obveniunt, quarta portio parochiæ dari debet; nec refert, quòd Ecclesiæ, in qua sepultura eligitur, alioquin exempta sit, sicuti colligitur ex *Clement. unica §. verum de sepulturis*, & testatur communis sententia. At verò de Episcopali portione, num eà Ecclesiæ exemptæ solvere debeant, dissentiunt DD. uti videre est apud *Petrum de Perusio de portione Canonica. c. 4. q. 5. principali: Abb. in c. officij. n. 6. de testamentis*. Sed cum ea apud nos in usu non sit, solliciti esse non debemus.

Assertum tertium. Ex ijs, quæ oblati vel conversi reliquerunt monasterijs, non debetur quarta parochialis. Id verò certum est, si intelligamus de conversis Laicis, qui vota edunt, & Religiosi sunt; sed non de his tantum (sermo est, verum etiam de oblati, qui se & sua monasterio offerunt, tametsi habitum non mutant, juxta *c. ut privilegia 24. de privilegijs, ubi ann. And. n. 1. Sylv. V. sepultura. n. 1. casu 5.*

Assertum quartum. Si Religiosi quem parochianum, propter oblationem consequendas, fraudulenter inducant ad eligendam sepulturam, oblationes, & relicta ipsis debent auferri, & parochiæ dari. Ita intelligit *Abbas hic n. 7. Gl. 7. si dolo, allegans c. ult. causa 20. q. 3. ubi decernitur, si Abbas non in animarum fructum, sed ex avaritia, & inhians rapinacro, aliquem circumveniendo ad parochiam faciendam inducat, ipsi ita potest ita permanere debeant, sed res ipsarum hereditibus monasterium reddere cogatur. Vnde etiam *c. i. hoc tit. in 6.**

CAPITULVM XL

Ex parte.

PARAPHRASIS.

Quidam nobilis puellam sæpè ad suam sollicitaverat, accidit aliquando, ut alius gartiones, id est, juniores famuli, super ponte occurrerent puellæ, quæ eam volentes, tunc illa aufugeret, & amnem cecidit, & submersa est. Debitatur, an in sacro loco sepelienda esset. Respondet Innoc. III. cum puella casu ceciderit, & non sponte se precipitaret, corpus ejus Ecclesiæ sepulture tradendum, præsertim quia ex causa honesta fugit, & cui communicamus vivos, etiam mortuo communicare debemus.

SUIA

SUMMARIUM.

1. Nemo licet se conijcit in certum vitæ periculum, stupri vitandæ causâ.
2. Non debet privari sepulturâ sacrâ, de quo non certo constat, quod in peccato gravi obierit.

Notandum primum. Non est licitum, stupri vitandæ causâ, se in foveam, aut fluxum præcipitare cum certo moriendi periculo. Ita per contrarium sensum sumitur ex hoc. Vide congesta Gratiani. causa 23. q. 1. & quæ lib. 3. tra. 3. p. 3. c. 1. docui.

Notandum secundum. Qui mortuus est, aut interfectus, non præmissâ sacrâ confessione, quia eam instituere non potuit, in loco sacro sepeliri debet, nisi evidenter constet, eum in peccato mortali impenitentem decessisse. De hac re dixi lib. 3. tra. 1. c. ult. n. 11. & legi potest Abb. hic & Gl. in c. 1. V. non communicavimus causâ 24. q. 2.

CAPITULUM XII.

Sacris.

PARAPHRASIS.

Rescribit Pontifex, sacris Canonibus esse statutum, ut careant sepulturâ Ecclesiasticâ, qui prius ab Ecclesiastica unitate præcisi fuerunt, & in morte non reconciliati; ideoque mandat, excommunicatorum cadavera aliquo casu in Cæmeterio Ecclesiastico tumulata, si discerni possint, exhumari; si non possint, non expedire, ut cum ossibus excommunicatorum corpora extumulentur fidelium.

SUMMARIUM.

1. Quorum Excommunicatorum & Hæreticorum corpora è loco sacro sint exhumanda?
2. Nunquam sunt exhumanda, quando ab aliorum corporibus discerni non possunt.

Asertum primum. Quibus vivis communicare non licet, ijs nec mortuis per sepulturam Ecclesiasticam communicare possumus. Sumptum est ex Leone 1. epistolâ 90. alias 92. ad Rusticum. & refertur in c. 1. causa 24. q. 1. Porro ij, quibus vivis communicare non licet, sunt excommunicati, iique vitandi; hos autem, si mortui sint, adeo vitare debent fideles, ut non tantum sepelire eos non debeant in sacro loco, sed etiam in quocunque casu sepulti sint, eorundem corpora extrahere, & alio deferre, sicuti etiam habetur in c. quocunque 37. causâ 11. q. 3. Adde, si corpus excommunicati vitandi sepultum sit, sacrum locum vitandum esse, ut in eorum divinam peragere non sit concessum, donec per Episcopum sit reconciliatus c. consulsisti. 7. de consecratione Ecclesiæ. Adverte hoc in loco, si aliquis mortuus sit in peccato mortali, aut in excommunicatione notoriâ, tamen non vitandus, v. g. Lutheranus, vel Calvinianus Prædicans in Germania, tametsi licitum non sit ejus corpus in loco sacro sepelire, eò quod Ecclesiastico honore indignus, neque capax sit suffragiorum Ecclesiæ, & ideò sepultura ista cedat in irreverentiam sacri loci, tamen per eam sepulturam nequaquam violari sacrum locum, ita ut reconciliatione solemnî indigeat, sicuti post Extravag. Ad evitanda Theologi communiter annotârunt. Navar. c. 27. n. 137. Henric. lib. 13. c. 11. n. 3. Suarez de censuris. disp. 12. s. 4. Coninch. disp. 14. n. 63. & lib. 3. tra. 5. c. ult. n. 12. docui, & videri possunt, quæ docui lib. 1. tra. 5. p. 2. c. 4. n. 9.

Quare hinc solvitur dubium, quod multi hoc tempore movent, cum Ecclesias ab A catholicis dudum occupatas Catholicici recipiunt, in quibus longo tempore hæreticæ Religionis exercitia, atque hæreticorum corpora sepulta jacent, num solemnî reconciliatione indigeant. Quâ in re mirari licet, non paucos persuasos esse, quod reconciliandæ sint Ecclesiæ, tanquam violatæ, cum tamen quotidie in ijs celebrent,

XX

vel